

WIERNI ŚWIECCY KOŚCIOŁEM

Trzecia sesja II Synodu Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej
28 listopada 2020 roku

ZAGADNIENIA WYJŚCIOWE podjęte przez Komisję ds. wiernych świeckich podczas spotkań roboczych*:

1. Tożsamość, powołanie i duchowość świeckich.
2. Posługi, charyzmaty, dary Ducha Świętego dla Kościoła.
3. Formacja świeckich: rekolekcje, towarzyszenie duchowe, parafia, ruchy, wspólnoty.
4. Studium teologiczne: Instytut Teologiczny, Diecezjalne Studium Formacyjne dla Świeckich, inne.
5. Budowanie wspólnoty parafialnej, formy udziału wiernych w życiu parafii: parafialny zespół synodalny, parafialna rada duszpasterska, inne.
6. Diecezjalna Rada Ruchów i Stowarzyszeń.
7. Współpraca kapłanów i świeckich.
8. Zaangażowanie świeckich w życie środowiska lokalnego.
9. Ewangelizacja świata pracy, duszpasterstwa środowiskowe i zawodowe.
10. Zagrożenia duchowe: sekty, uzależnienia itd.

*** O odbyło się 12 posiedzeń Komisji (10 stacjonarnych oraz 2 zdalne)**

Skład Komisji ds. wiernych świeckich

1. Dorota Budzisz – specjalistka terapii uzależnień
2. Ewa Horanin – katechetka
3. Katarzyna Matejek – dziennikarka Gościa Niedzielnego (sekretarz Komisji)
4. Zoja Meżerycka – wieloletnia liderka Odnowy Charyzmatycznej w diecezji

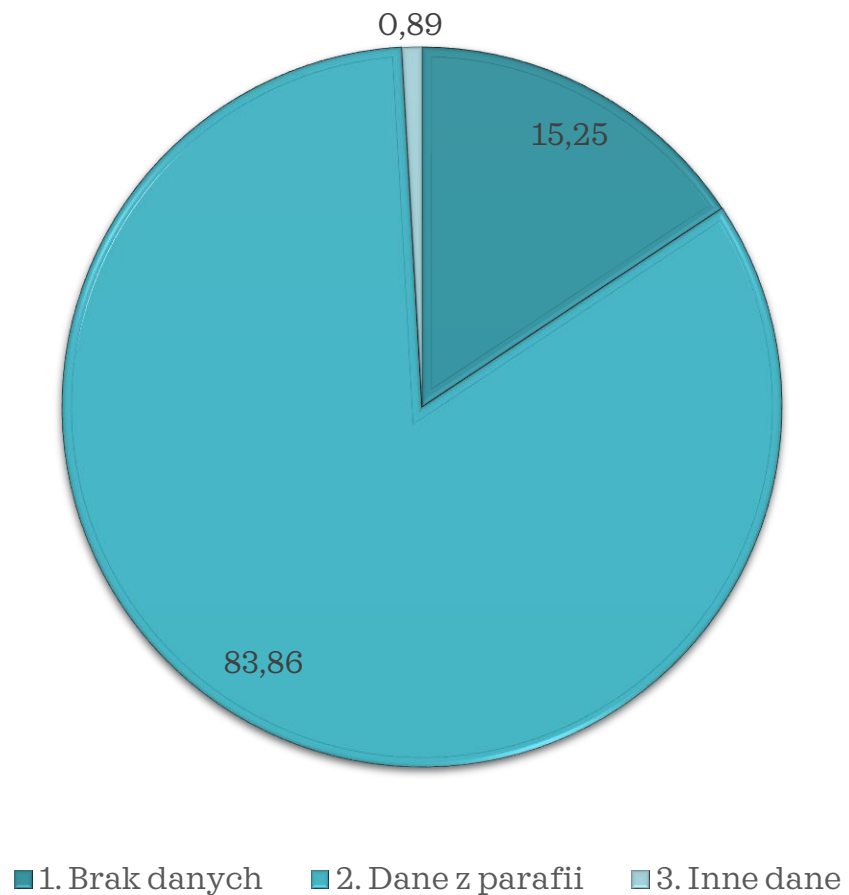
Skład Komisji ds. wiernych świeckich

5. Jacek Krzyżanowski – wicedyrektor Caritas Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej
6. Radosław Orłowski – kierownik działu w firmie produkcyjnej
7. Ryszard Pilich – przewodniczący Zarządu Szczecińsko-Koszalińskiego Oddziału Okręgowego „Civitas Christiana”
8. ks. Andrzej Sołtys – proboszcz parafii w Tychowie

Skład Komisji ds. wiernych świeckich

9. Andrzej Subocz – lekarz specjalista chorób wewnętrznych
10. Piotr Trojanek – nauczyciel akademicki języka angielskiego
11. ks. Zbigniew Woźniak – dyrektor Bursy im. św. Stanisława Kostki w Szczecinku (przewodniczący Komisji)

Procentowy zwrot protokołów po spotkaniach nt. tożsamości laikatu

Prace parafialnych zespołów synodalnych

221 parafii w diecezji:

- 187 parafii podjęto temat i przestało protokoły ze swoimi refleksjami
- 34 parafie nie dały odpowiedzi

2 protokoły pozaparafialne:

- Civitas Christiana
- Ruch Szentszacki

"Zadaniem ludzi świeckich, z tytułu właściwego im powołania, jest szukać Królestwa Bożego, zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej... Szczególnym więc ich zadaniem jest tak rozświetlać wszystkie sprawy doczesne... i tak nimi kierować, aby się ustawicznie dokonywały i rozwijały po myśli Chrystusa i aby służyły chwale Stworzyciela i Odkupiciela."

Katechizm Kościoła Katolickiego, 898

ISTOTNE ZAGADNIENIA PROJEKTU UCHWAŁY SYNODALNEJ

I. WPROWADZENIE

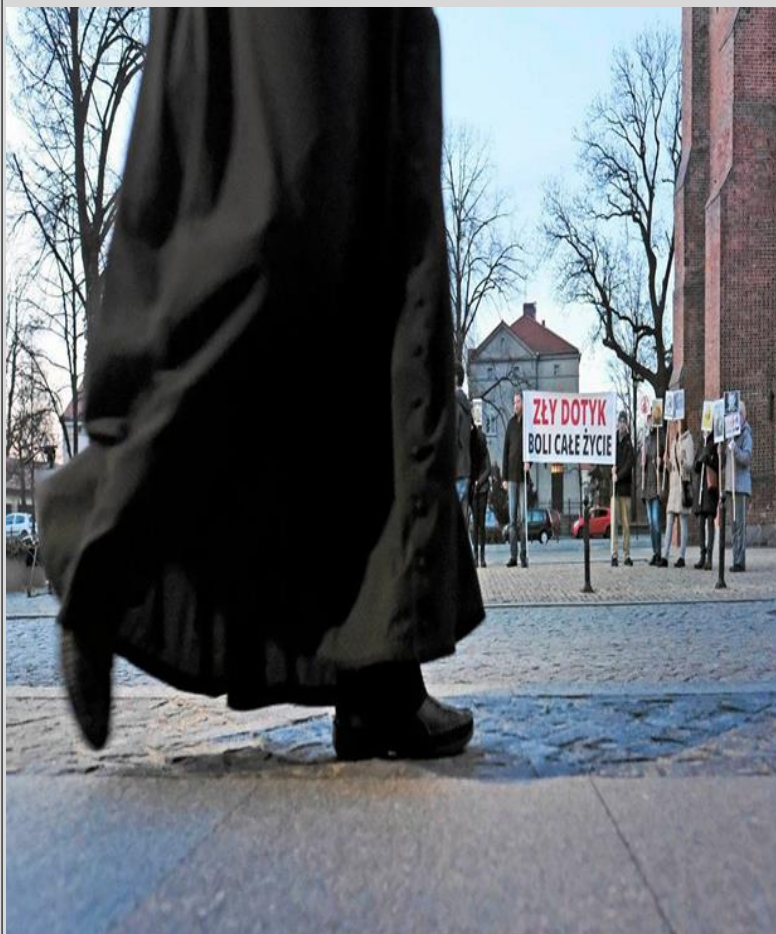
- Coraz wyraźniejsza **potrzeba uczestniczenia** wiernych świeckich w komunii i życiu Kościoła – wszystkich bowiem prowadzi ten sam Duch Boży: „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra” (1 Kor 12, 4-7).

Hasło:

- Świeccy **nie tylko należą do Kościoła**, ale **są Kościołem**, oraz że nie tyle stanowią **przedmiot** działań duszpasterskich Kościoła, co są **podmiotem** jego życia.

ŚWIECCY A WSPÓŁCZESNY ŚWIAT I KOŚCIÓŁ

ISTOTNE ZAGADNIENIA PROJEKTU UCHWAŁY SYNODALNEJ

II. TOŻSAMOŚĆ, POWOŁANIE, DUCHOWOŚĆ

- Wskazane jest, aby w prowadzeniu laikatu do świętości nie przeakcentować zbytnio tego, **co i jak** wierni świeccy powinni robić w Kościele, lecz wspierać ich w zrozumieniu, **dłaczego** świat ich potrzebuje i kim jako Kościół są dla świata.
- Należy dołożyć starań, aby temat tożsamości i roli świeckich stał się bardziej obecny nie tylko w treści formacji małych grup, lecz również homilii, katechez i nauk rekolekcyjnych, kierowanych do ogółu wiernych w parafiach.

Hasło:

- Świeccy mają **własny mandat do swojej misji** – chrzest i bierzmowanie.

W związku z coraz większym osłabieniem poczucia terytorialnej przynależności osób świeckich do parafii i narastającą cyfryzacją komunikacji, również w odniesieniu do kultu, należy zlecić kompetentnym osobom rzetelną analizę tej tematyki i zorganizować w diecezji szeroką, merytoryczną **debatę pastoralną w aspekcie dogmatycznym, liturgicznym, medioznawczym, psychologicznym i socjologicznym**. Jej wynikiem powinno być także opracowanie dokumentu zawierającego praktyczne wskazania duszpasterskie.

Projekt uchwały synodalnej, 7

Zaleca się tak kształtować rozumienie hierarchicznego kapłaństwa służebnego oraz kapłaństwa powszechnego wiernych, aby w kapłanach i w świeckich rosła świadomość, że **te dwa powołania same z siebie nie różnią się stopniem świętości, ale istotą**. Należy więc przewyciężać przekonanie, jakoby obydwie powołania różnił jedynie pragmatycznie rozumiany zakres pełnionych funkcji. Należy też dołożyć starań, aby – przez formację duchową, intelektualną oraz roztropne angażowanie laikatu – nie dopuszczać do wykraczania ponad to, na co zezwala Kościół i **z jednej strony zapobiegać niebezpieczeństwu sekularyzacji wyświęconych szafarzy, zaś z drugiej – klerykalizacji wiernych świeckich**.

Projekt uchwały synodalnej, 11

Należy wzmocnić w kapłanach i świeckich czujność i duchową wrażliwość na błędne rozumienie władzy i posłuszeństwa w Kościele, przejawiające się zwłaszcza w postawach **klerykalizmu i demokratyzmu**, a także w zjawisku **laikalizmu**, rozumianym jako nadużycie władzy świeckich wobec innych świeckich. Powinno się to dokonywać na drodze **nawrócenia, służby, rzetelnej refleksji teologicznej oraz przez podnoszenie kultury zarządzania w instytucjach i wspólnotach kościelnych.**

Projekt uchwały synodalnej, 12

ISTOTNE ZAGADNIENIA PROJEKTU UCHWAŁY SYNODALNEJ

III. FORMACJA LAIKATU

- Wsparcie świeckich w posłaniu ich do własnych naturalnych środowisk, w których na co dzień żyją i pracują, aby coraz odważniej oddziaływali na nie według myśli Bożej, nie skupiając się tylko na własnym rozwoju duchowym.
- Diecezjalne Studium Formacyjne dla Świeckich (Projekt uchwały synodalnej, 16).

Hasło:

- „Wy płyn na głębię” (Łk 5, 4).

ISTOTNE ZAGADNIENIA PROJEKTU UCHWAŁY SYNODALNEJ

IV. FORMY ODPOWIEDZIALNOŚCI

- Stosownie do posiadanej wiedzy, kompetencji i autorytetu oraz na podstawie przepisów kościelnych, świeccy mają możliwość, a niekiedy nawet obowiązek wyrażania swojego zdania w sprawach, które dotyczą dobra Kościoła. Zaleca się zatem, aby kapłani otwierali się na głos wiernych świeckich, dbając o pełną szacunku i skuteczną komunikację, umożliwiając różne formy dialogu i wymiany myśli. Szczególne narzędzie współpracy w planowaniu i organizacji duszpasterstwa oraz przestrzeń do przedstawiania praktycznych wniosków stanowią **rady diecezjalne i parafialne** (Projekt uchwały synodalnej, 21).

Hasła:

- Jeśli nie ja, to kto? Jeśli nie tu, to gdzie? Jeśli nie teraz, to kiedy?
- **Dialog – relacja przed racją.**

SŁOWO, WĘDRÓWKA, MISYJNOŚĆ

SŁUCHANIE SŁOWA BOŻEGO

„Kościół jest wspólnotą z wiarą i miłością słuchającą Pana, który mówi. Plan duszpasterski, który realizujecie, podkreśla właśnie ten podstawowy wymiar. To Słowo Boże wzbudza wiarę, karmi ją, odradza. Słowo Boże dotyka serc, nawraca je do Boga i skłania do przyjęcia Jego logiki, tak innej od naszej; to Słowo Boże odnawia nieustannie nasze wspólnoty...”

Papież Franciszek, Przemówienie do członków rad duszpasterskich – Asyż, 4 października 2013 roku

SŁUCHANIE SŁOWA BOŻEGO

„Wszyscy możemy więcej zrobić w tym zakresie: wszyscy możemy w większym stopniu słuchać Słowa Bożego, aby zrezygnować z obfitości naszych słów, a stać się bogatszymi w Jego słowa. Mam na myśli kapłana, którego misją jest głoszenie. Jak może głosić, jeśli wcześniej nie otworzył swego serca w ciszy, nie posłuchał Słowa Bożego? Skończmy z tymi niekończącymi się homiliami, nudnymi, z których nic nie można zrozumieć”.

Papież Franciszek, Przemówienie do członków rad duszpasterskich – Asyż, 4 października 2013 roku

SŁUCHANIE SŁOWA BOŻEGO

„Zadajmy sobie pytanie, jako jedno z pytań do synodu: Jakie miejsce zajmuje w moim życiu, w codziennym życiu Słowo Boże? Czy jestem nastawiony na Boga, czy też na wiele słów modnych albo też na samego siebie?”

Papież Franciszek, Przemówienie do członków rad duszpasterskich – Asyż, 4 października 2013 roku

WĘDROWANIE

„To jest jedno z moich ulubionych słów, gdy myślę o chrześcijaństwie i o Kościele. A dla was ma ono szczególne znaczenie: wchodzicie w synod diecezjalny, a «synod» znaczy iść razem. Myślę, że jest to naprawdę najpiękniejsze dla nas doświadczenie: być częścią ludu, który jest w drodze, podążającego w historii, razem ze swoim Panem, który idzie pośród nas! Nie jesteśmy odizolowani, nie idziemy samotnie, lecz jesteśmy częścią jednej owczarni Chrystusa, która idzie razem.”

Papież Franciszek, Przemówienie do członków rad duszpasterskich – Asyż, 4 października 2013 roku

WĘDROWANIE

„Jeszcze raz powracam myślą do was, kapłanów... Cóż może być piękniejszego, niż iść razem z naszym ludem? Kiedy myślę o tych proboszczach, którzy znali po imieniu parafian, którzy ich odwiedzali; o tym, jak jeden z nich powiedział mi: «Ja wiem, jak wabi się pies każdej rodziny», nawet imię psa znali! Jakie to było piękne! Czyż jest coś piękniejszego? Powtarzam to często: iść z naszym ludem, niekiedy na czele, czasami pośrodku a innym razem z tyłu: na czele, aby prowadzić wspólnotę; pośrodku, aby dodawać jej otuchy i ją podtrzymywać; z tyłu, aby zachować ją w jedności, a także z innego powodu: **ponieważ lud «ma nosa»! Ma nosa do znajdowania w wędrówce nowych dróg, posiada «sensus fidei»**, jak mówią teolodzy. Czy może być coś piękniejszego? A na synodzie musi być także to, co Duch Święty mówi świeckim, ludowi Bożemu, wszystkim.”

Papież Franciszek, Przemówienie do członków rad duszpasterskich – Asyż, 4 października 2013 roku

WĘDROWANIE

„Jednak najważniejszą rzeczą jest by iść razem, współpracując, wzajemnie sobie pomagając; przepraszać, uznawać własne błędy i prosić o wybaczenie, a także przyjmować przeprosiny innych, przebacząc — jak bardzo jest to ważne! Jakże ważne jest, by iść razem, nie wybiegając naprzód, bez nostalgii za przeszłością. A w drodze rozmawia się ze sobą, poznajemy się, opowiadamy o sobie, wzrastamy jak w rodzinie. Zapytajmy się w tym miejscu: Jak idziemy? Jak idzie nasza wspólnota diecezjalna? Czy idzie razem?”

Papież Franciszek, Przemówienie do członków rad duszpasterskich – Asyż, 4 października 2013 roku

MISYJNOŚĆ: GŁOSZENIE AŻ PO PERYFERIE

„W pierwszym znaczeniu, peryferiami tej diecezji są te jej strefy, którym zagraża marginalizacja, na które nie są kierowane światła reflektorów. Ale są to także osoby, grupy ludzi zepchnięte na margines, pogardzane. Być może są to osoby, które fizycznie są blisko «centrum», ale duchowo są daleko.”

Papież Franciszek, Przemówienie do członków rad duszpasterskich – Asyż, 4 października 2013 roku

MISYJNOŚĆ: GŁOSZENIE AŻ PO PERYFERIE

„Nie lękajcie się wyjść i iść do tych osób, tych sytuacji. Niech was nie blokują uprzedzenia, przyzwyczajenia, sztywność w myśleniu, czy też w duszpasterstwie, słynna formuła: «zawsze tak robiliśmy!». Na peryferie można jednak iść tylko wtedy, gdy nosi się Słowo Boże w sercu i idzie się z Kościołem, tak jak św. Franciszek. W przeciwnym razie niesiemy nas samych, a nie Słowo Boże, to nie jest dobrze, to nikomu nie służy! Nie my zbawiamy świat — to właśnie Pan go zbawia!”

Papież Franciszek, Przemówienie do członków rad duszpasterskich – Asyż, 4 października 2013 roku